

CAPITOLUL 8

1. Pecetea a șaptea. Capitolul 6 descrie ruperea primelor șase din cele șapte peceti. Capitolul 7 este ca o paranteză prin faptul că întrerupe deschiderea pecetilor pentru a arăta că Dumnezeu are un popor adevărat care va fi în stare să stea în picioare în fața urgiilor care au fost descrise (vezi cap. 6:17). Acum viziunea se întoarce la deschiderea pecetilor.

În cer o tăcere. În contrast cu evenimentele spectaculoase care urmează deschiderii celorlalte peceti, o tăcere impresionantă urmează celei de-a șaptea peceti. Această tăcere a fost explicată în cel puțin două moduri. Unii susțin că această tăcere în cer, ce urmează teribilelor evenimente ce vor avea loc pe pământ cu puțin timp înaintea celei de-a doua veniri (cap. 6:14–16), este datorată oștirilor cerești care au părăsit curțile cerești pentru a-L acompania pe Hristos spre pământ (vezi Mat. 25:31).

Un alt punct de vedere explică această tăcere în cer ca fiind o liniște a unei așteptări înfricoșate (cf. referințele la tăcere din EW 15,16; DA 693). Până la acest moment curțile cerești au fost descrise ca fiind pline de laudă și cântări. Acum totul este tăcut, într-o așteptare înfricoșată a lucrurilor ce urmează să aibă loc. Astfel înțeleasă, tăcerea celei de-a șaptea peceti înalță o punte între ruperea pecetilor și sunarea din trâmbițe, căci se sugerează că descoperirea nu este terminată cu cea de-a șaptea pecete – mai este încă mult de arătat despre planul lui Dumnezeu cu privire la evenimentele din marea luptă împotriva celui rău (vezi v. 5).

O jumătate de ceas. Unii comentatori au înțeles această expresie în termenii formulei profetice de calculare a timpului unde o zi reprezintă un an literal (vezi Dan. 7:25). Pe această bază “o jumătate de ceas” ar fi egală cu aproape o săptămână literală (cf. EW 16). Alții susțin că nu există o

asigurare clară în Scriptură pentru a lua drept timp profetic vreo perioadă mai mică decât o zi întreagă, și astfel preferă să înțeleagă “aproape o jumătate de ceas”, (în engleză “cam cât ar fi o jumătate de oră”) ca semnificând simplu o scurtă perioadă de timp fără a i se specifica lungimea. Adventiștii de ziua a șaptea au favorizat în general primul punct de vedere.

2. Am văzut. Vezi cap. 4:1.

Pe cei șapte îngeri. Deși nu a mai menționat nicăieri anterior pe acești șapte îngeri, Ioan consideră de la sine înțeles faptul că identitatea lor este suficient de întărită prin afirmarea faptului că ei sunt “cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu”.

Șapte trâmbițe. În această viziune cei șapte îngeri sună din trâmbițe pentru a anunța judecățile divine ce urmează să vină (vezi vs. 5, 6).

3. Un alt înger. Acesta nu este deci unul dintre cei șapte îngeri cu trâmbițe.

Altarului. Compară cu Exod. 30:1–10.

Cădelniță. Compară cu Lev. 10:1.

Tămâie multă. Vezi Exod. 30:34–38.

Împreună cu rugăciunile. Imaginea este aceea a unui înger care adaugă tămâie la rugăciunile sfinților pe măsură ce aceste rugăciuni se ridică la tronul lui Dumnezeu. Scena descrisă aici poate fi înțeleasă ca o slujire simbolică a lui Hristos pentru poporul Său (vezi Rom. 8:34; 1 Ioan 2:1; cf. PP 356; GC 414,415; EW 32,252). Hristos, ca mijlocitor, amestecă meritele Sale cu rugăciunile sfinților care devin astfel acceptabile înaintea lui Dumnezeu.

4. Fumul de tămâie. Vezi v. 3.

5. A umplut-o din focul. O schimbare intervine subit în scena mijlocirii. Îngerul își umple încă o dată cădelnița cu jăraticul din foc, dar nu mai adaugă nici o tămâie.

L-a aruncat pe pământ. Sensul acestui gest este semnificativ pentru înțelegerea

celor ce urmează să aibă loc când trâmbițele vor suna. Două interpretări pot fi sugerate.

Conform punctului de vedere pe care de adventiștii de ziua a șaptea l-au favorizat, încetarea slujirii îngerului de la altar este simbolul încetării slujirii lui Hristos pentru omenire – încheierea timpului de probă. Tunetele, glasurile, fulgerele și cutremurul de pământ ce urmează momentului când îngerul aruncă cădelnița pe pământ descriu evenimentele ce vor avea loc la sfârșitul celei de-a șaptea trâmbițe, urmând deschiderii templului (cap. 11:19), și la cea de-a șaptea plagă, când din templu vine glasul ce spune: “S-a sfârșit” (cap. 16:17).

Unii preferă să vadă cap. 8:3–5, nu atât de mult în raport cronologic cât logic față de peceți și trâmbițe. Acest punct de vedere este în concordanță cu cel anterior ce spunea că slujirea îngerului de la altarul tămâierii este simbolul mijlocirii lui Hristos pentru poporul Său de-a lungul erei creștine. Dar accentuează faptul că rugăciunile sfinților sunt văzute ca ridicându-se la cer, și interpretează semnificația acestor rugăciuni în termenii rugăciunii martirilor descoperită sub cea de-a cincea pecete: “Până când, Stăpâne, Tu care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?” (cap. 6:10). Aceasta nu a fost numai rugăciunea martirilor, dar a fost și subiectul rugăciunilor tuturor copiilor lui Dumnezeu care au suferit sub ororile descrise la momentul ruperii pecetilor. Astfel, când rugăciunile din cap. 8:3 sunt văzute în contextul pecetilor, gestul îngerului de a arunca pe pământ cădelnița cu foc neamestecat cu tămâie poate fi văzut ca semnificând faptul că aceste rugăciuni își primesc acum răspunsul. În cap. 6:11 sfinților suferinzi li se dăduse un răspuns temporar în faptul că li s-a spus să mai aștepte până când avea să fie împlinit numărul martirilor. Acum vine adevăratul răspuns la rugăciunea lor. Mânia lui Dumnezeu împotriva persecutorilor poporului Său nu va fi reținută pe veci. În cele din urmă va fi revărsată, iar asta fără

avantajul mijlocirii lui Hristos. Trâmbițele sunt privite ca descriind aceste judecăți. Acest al doilea punct de vedere încearcă să lege împreună pecetele și trâmbițele apreciindu-le ca fiind răspunsul lui Dumnezeu la evenimentele descrise sub peceți.

Glasuri. Pentru repetarea acestor prevestiri vezi cap. 11:19; 16:18; cf. cu cele de mai sus la “l-a aruncat pe pământ”.

6. Șapte îngeri. Vezi v. 2.

Șapte trâmbițe. Vezi v. 2. Câteva puncte de vedere au fost înaintate pentru interpretarea scenelor succesive care urmează sunării din trâmbițe.

Un punct de vedere asupra trâmbițelor este bazat pe asumarea faptului că, din moment ce simbolistica v. 5 arată către sfârșitul mijlocirii lui Hristos, evenimentele ce urmează pot fi văzute în mod logic ca reprezentând judecățile lui Dumnezeu revărsate pe pământ după încheierea timpului de probă. Conform acestui punct de vedere aceste judecăți fac o paralelă cu cele șapte plăgi de la sfârșit (cap. 16). Susținătorii acestui punct de vedere indică anumite aspecte ale fiecărei trâmbițe care-și găsesc elemente similare în fiecare dintre plăgi.

Conform unui alt punct de vedere cele șapte trâmbițe nu trebuie văzute cronologic, ci ca simboluri ale răspunsului divin la rugăciunile poporului lui Dumnezeu ce a suferit de-a lungul tuturor vremurilor. Cu alte cuvinte, această interpretare vede trâmbițele ca reasigurarea lui Dumnezeu față de sfinții persecutați că, în ciuda războaielor, ciumilor, foametelor și morții prin care ei pot trece, El nu a pierdut controlul acestei lumi. El este încă judecător și va pedepsi pe cei necredincioși. Vezi v. 5.

Punctul de vedere favorizat de adventiștii de ziua a șaptea este acela că aceste trâmbițe reiau, la o scară mai mare, perioada istoriei creștine acoperită deja de cele șapte Biserici (cap. 2 și 3) și de cele șapte peceti (cap. 6; 8:1), și că ele accentuează evenimentele politice și militare remarcabile ce vor avea loc în acest

timp. Aceste evenimente vor fi discutate mai jos în comentariile respective fiecărei trâmbițe.

7. Grindină și foc. Imaginea de aici este cea a unei mari furtuni cu grindină amestecată cu fulgere, aducând aminte de cea de-a șaptea plagă căzută asupra Egiptului (Exod. 9:22–25).

Pământ. Pământul, cu vegetația sa, este văzut ca ținta specifică a acestui flagel (cf. cap. 16:2). Acest flagel este cu deosebire o descriere a invaziei vizigoților sub Alaric asupra Imperiului Roman. Aceasta a fost prima dintre incursiunile teutonilor în Imperiul Roman care a jucat un rol atât de important în prăbușirea finală a acestuia. Începând cam la anul 396 d.Hr., vizigoții invadaseră Tracia, Macedonia și Grecia în partea răsăriteană a imperiului. Mai târziu au trecut Alpii și au jefuit cetatea Romei la anul 410. Au distrus mare parte din ceea ce este acum Franța pentru a se stabili în cele din urmă în Spania.

A treia parte. Această fracție apare de repetate ori în Apocalipsa (vezi vs. 8,9,11,12; cap. 9:15,18; 12:4; cf. Zah. 13:8,9). Implică probabil o parte substanțială, dar nu o porțiune majoritară.

Toată iarba verde. Asprimea acestei furtuni este dramatizată arătând-o ca distrugând mare parte din vegetația pământului.

8. Ceva ca un munte. Ioan găsește în mod evident un munte de foc ca fiind cea mai potrivită reprezentare a scenei care are loc înaintea ochilor lui. Simbolul “munților de foc” apare în literatura ebraică apocaliptică (vezi Enoh 18:13; R. H. Charles, *The Apocrypha and Pseudepigrapha of the Old Testament*, vol. 2, p. 200), dar nu este nici o dovadă că Ioan a preluat din această sursă descrierea fenomenului pe care îl vede acum. Compară cu Ier. 51:25, unde profetul descrie Babilonul ca fiind un “munte nimicitor” ce va deveni un “munte aprins”.

Mare. Marea cu viața din ea și de pe ea este arătată ca fiind ținta acestei judecăți (cf. cap. 16:3).

Catastrofa anunțată de cea de-a doua trâmbiță a fost văzută ca descriind pustiirile vandalilor. Împinși din locurile lor din Tracia de către incursiunile hunilor veniți din Asia centrală, vandalii au migrat prin Galia și Spania către Africa de nord romană și și-au stabilit aici regatul cu capitala la Cartagina. De aici dominau Mediterana apuseană cu o armată de pirați, pustiind coastele Spaniei, Italiei și chiar Greciei, jefuind și navele romane. Punctul maxim al ravagiilor lor l-a constituit anul 455 d.Hr. când pentru două săptămâni au prădat și jefuit cetatea Romei.

A treia parte. Vezi v. 7.

S-a făcut sânge. Această plagă aduce aminte de prima plagă căzută asupra Egiptului (Exod. 7:20). În cea de-a doua plagă (Apoc. 16:3) marea “s-a făcut sânge”. “Sângele” aici reprezintă fără îndoială un masacru uriaș al ființelor umane.

9. Făpturile. Gr. *ktismata*, “lucrurile create”. Cuvântul grecesc nu implică neapărat viața, de aceea apare și adăugirea “care... aveau viață”. Vezi Exod. 7:21.

Viață. Gr. *psuchai* (vezi Mat. 10:28).

10. A căzut o stea mare. Aceasta a fost interpretată ca descriind invazia și ravagiile hunilor sub conducerea regelui lor Atila în secolul al V-lea. Intrând în Europa prin Asia centrală cam la anul 372 d.Hr., hunii s-au așezat mai întâi de-a lungul fluviului Dunărea. Trei sferturi de secol mai târziu ei s-au mutat din nou și pentru o scurtă perioadă au produs dezastre în diferite regiuni ale unui Imperiu Roman aflat pe punctul de a se prăbuși. Trecând Rinul la anul 451 ei au fost opriți de o uniune de trupe romane și germane la Chalons în nordul Galiei. După o scurtă perioadă de jefuire a Italiei, Atila moare la anul 453 și aproape imediat hunii dispar din istorie. În ciuda scurtei perioade a ascensiunii lor, hunii au fost atât de hrăpăreți în devastările lor încât numele lor a rămas de-a lungul istoriei ca sinonim pentru cele mai teribile măceluri și distrugerii.

Făclie. Gr. *lampas*, aici însemnând probabil o torță (vezi Mat. 25:1).

A treia parte. Vezi v. 7.

Râuri. Această judecată cade asupra surselor de apă proaspătă, în contrast cu apele sărate afectate sub trâmbița anterioară (v. 8; cf. cap. 16:4).

11. Se chema. Din moment ce un “nume” denotă adesea o caracteristică a celui ce-l poartă, numele acestei stele poate fi privit ca o descriere a judecății revărsate sub această trâmbiță (vezi Faptele Ap. 3:16).

Pelin. Gr. *apsinthos*, o plantă cunoscută pentru amărăciunea ei, *Artemisia absinthium*. În pasajul de față apele însele devin amare.

12. A treia parte. Vezi v. 7.

Soare. Soarele, luna și stelele au fost interpretate ca reprezentând marii luminători ai guvernului roman din apus – împărați, senatori și consuli. Odată cu îndepărtare ultimului său împărat, în anul 476, prăbușirea Imperiului Roman de Apus a început (vezi pp. 21, 22; cf. p. 111). Mai târziu, senatul și consulatul său au cunoscut sfârșitul.

A treia parte din ele să fie întunecată. Ideea pare a fi aceea că aceste corpuri luminoase vor fi lovite pe durata unei treimi

din timpul lor de strălucire, nu că o treime fizică din suprafața lor va fi lovită, pentru a străluci cu doar două treimi din luminozitatea lor. Astfel o treime din zi și o treime din noapte vor fi în întuneric. Aplicat diviziunilor guvernului Imperiului Roman, simbolul poate descrie stingerea consecutivă a puterii imperiale, senatoriale și consulare.

13. M-am uitat. Vezi cap. 4:1. Această pauză temporară în succesiunea trâmbițelor cheamă către o atenție specială asupra ultimelor trei, numite deosebit ca fiind “vaiuri”.

Un vultur. Vulturul poate fi văzut ca fiind un prevestitor al osândirii (vezi Mat. 24:28; cf. Deut. 28:49; Osea 8:1; Hab. 1:8).

În mijlocul cerului. Adică la zenit, pentru ca toți să poată auzi solia sa.

Vai, vai, vai. Vaiul este repetat de trei ori din pricina celor trei judecăți ce urmează să vină la sunetul ultimelor trei trâmbițe. Fiecare dintre acestea este numită “vai” (vezi cap. 9:12; 11:14).

Locuitorii pământului. Adică cei necredincioși (vezi cap. 3:10).

COMENTARIILE ALE *Ellenei White* LA CAPITOLUL 8

Versete **Referințe în *Spiritul Profetic***

3 GC 414; PP 356; SR 377
3, 4 ChS 263; COL 156; DA 667; EW 32, 252; LS 100; ML 29; MYP 96;
 PP 353, 367; TM 93; 6T 368, 467; 8T 178